

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: L. Č., bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.01.2017, č.j. JMK 8842/2017, sp.zn. S-JMK 6188/2017/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.11.2016, č.j. MUBR 85753/2016/IR, sp. zn. MUBR-S 21737/2016 OSVD (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se s úmyslem nepřímým dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona tím, že dne 25.03.2016 v 10:30 hod v obci Břeclav na křižovatce ulic Sovadinova a U Póny při řízení motorového vozidla tov. zn., reg. zn., držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně trval na tom, že se přestupku nedopustil a jeho vina mu v řízení nebyla prokázána. Správní orgán I. stupně jako důkazní prostředek zvážil především svědeckou výpověď svědků – zasahujících policistů, avšak součástí spisu nebyl jiný důkaz prokazující vinu žalobce. Svědecké výpovědi policistů přitom nebyly dostatečně průkazné a byly značně rozporné, čemuž správní orgán I. stupně nevěnoval dostatečnou pozornost. Správní orgán I. stupně považoval tyto svědecké výpovědi za věrohodné, neboť policisté byli ve výkonu své funkce a neměli motivaci uvádět nepravdivé skutečnosti. Žalobce však upozornil, že verze policistů nemá přednost před verzí obviněného ve správním řízení (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2013, č.j. 6 As 22/2013-27.

Správní orgán I. stupně rovněž provedl výslech svědků nesprávně. Úřední záznam není důkazem a není přípustné, aby do něj svědek v rámci jednání nahlížel či se jeho svědecká výpověď omezila na pouhý odkaz na tento záznam. Správní orgán I. stupně však položil svědkům otázku, zda si stojí za vyjádřením, které uvedli v oznámení o přestupku a úředním záznamu v dané věci. Dle mínění žalobce se jedná zcela zřejmě o návodnou otázku. S ohledem na pokládané otázky je zřejmé, že správní orgán provedl dokazování výslechem svědků pouze z důvodu, aby naplnil formální znaky a nesnažil se prokázat skutečný skutkový průběh. Správní orgán I. stupně se ocitnul v důkazní nouzi a měl řízení zastavit, případně pokračovat v řízení a dostatečně zjistit skutkový stav. Přinejmenším měl řádně vyslechnout zasahující policisty. Spáchání přestupku nebylo žalobci prokázáno. Již na místě spáchání s přestupkem nesouhlasil.

Dále žalobce namítl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s ustanovením § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též druh a výměru sankce. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku, a proto je dle judikatury Nejvyššího správního soudu

trestem, tj. sankcí za přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2015, č.j. 6 As 114/2014-55). Výrok prvostupňového rozhodnutí o vině z bodovaného přestupku tak musí obsahovat údaj o tom, že je s odsouzením spojen bodový postih dle silničního zákona.

Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí žádné pochybení správního orgánu I. stupně nenapravit. Pokud tedy žalovaný takovou vadu aproboval, je jeho rozhodnutí nezákonné pro rozpor s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný především uvedl, že se žalobce ani jeho zmocněnec v průběhu odvolacího řízení k věci včas nevyjádřili, nevznegli žádné konkrétní výhrady stran předmětného přestupku. Zmocněnec žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě pouze soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V řízení před správními soudy tak nelze posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v podané žalobě. Žalobci ničeho nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpозději v odvolacím řízení.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku. Vycházel zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně vypověděli, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj. Jejich výpovědi se v zásadních věcech nerozcházeły, naopak spolu korespondovaly. Žalovaný proto považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.

K námitce neuvedení bodového hodnocení ve výroku rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgány nemají *de lege lata* povinnost uvádět počet bodů ve výroku rozhodnutí, ačkoliv lze zaznamenat jistou legislativní snahu o vyšší informovanost řidičů o jím přidělených bodech v bodovém hodnocení. Na rozdíl od sankcí uváděných ve výroku rozhodnutí, body jsou přidělovány bez správního uvážení a automaticky na základě znění výroku rozhodnutí. Žalobce složil zkoušku odborné způsobilosti, která je jedním z nezbytných předpokladů, aby mu bylo uděleno řidičské oprávnění. Počet bodů a jednání, za které jsou ukládány, je uveden v příloze k silničnímu zákonu, který žalobce musí jakožto držitel řidičského oprávnění znát.

Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. oznámení přestupku ze dne 29.03.2016, č.j. KRPB-74690-2/PŘ-2016-060410-PRJ, jakož i úřední záznam sepsaný Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, územním odborem Břeclav, obvodním oddělením policie Břeclav (dále jen „PČR“). V něm je mj. uvedeno, že dne 25.03.2016 v 10:30 hod prováděla hlídka ve složení nstržm. P. a nstržm. M. na ulici Sovadinova dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Všimla si přitom projíždějícího vozidla bílé barvy, které řídil muž a v levé ruce držel mobilní zařízení tmavé barvy. Hlídka vozidlo zastavila na ulici Dukelských hrdinů v Břeclavi a řidič byl ztotožněn jako žalobce. Hlídka u něj provedla test na přítomnost alkoholu a OPL, vše negativní. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a žádal o projednání ve správním řízení. Dále se v předloženém správním spise nachází výpis z evidenční karty osoby žalobce ze dne 01.06.2016, č.j. MUBR 35796/2016/IR, s uvedením aktuálního stavu bodového hodnocení osoby žalobce = 7 bodů a s informací, že má 5 záznamů v přestupcích. Do správního spisu byl následně založen výpis z evidenční karty žalobce ke dni 25.11.2016, č.j. MUBR 84746/2016/IR, dle kterého byl aktuální stav bodového hodnocení osoby žalobce 3 body, a 6 záznamů v přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Žalobce byl předvolán k podání vysvětlení na den 21.09.2016 v 08:30 hod, která mu byla doručena proti podpisu dne 09.09.2016. K němu se nedostavil.

Dne 26.09.2016 byl ve věci vydán příkaz, č.j. MUBR 21737/2016/IR, proti kterému podal žalobce odpor (správnímu orgánu I. stupně doručen dne 31.10.2016).

Správní orgán I. stupně jej následně předvolal k ústnímu jednání nařízenému na den 29.11.2016 v 08:30 hod, ke kterému byli jakožto svědci předvoláni rovněž zasahující policisté PČR. Žalobce si předvolání osobně převzal dne 08.11.2016. Dle úředního záznamu ze dne 29.11.2016, č.j. MUBR 85427/2016/IR, se téhož dne ke správnímu orgánu I. stupně dostavila osoba, která přinesla plnou moc žalobce ke zplnomocnění V. Ř. k zastupování ve správním řízení. Nedošlo k předložení dokladů pro identifikaci uvedené osoby, a tudíž nemohl správní orgán dle předmětného úředního záznamu nařízené jednání s uvedenou osobou projednat. Žalobce se bez náležité omluvy nedostavil k ústnímu jednání a proto byl přestupek projednán v jeho nepřítomnosti. V rámci dokazování byly nejprve čteny listiny: oznámení přestupku, úřední záznam a výpis z evidenční karty osoby žalobce ze dne 25.11.2016. Následně byla provedena svědecká výpověď zasahujícího policisty nstržm. P.. Svědek k věci uvedl, že vykonával s kolegou dozor na ulici Sovadinova, přičemž stáli s vozidlem na parkovišti AVE u rohu ulic U Póny a Sovadinova kolmo k silnici Sovadinova. Policisté uviděli vozidlo bílé barvy přijíždějící na ulici Sovadinova směrem do města a řidič držel při řízení v levé ruce k jejich straně telefonní přístroj. Vozidlo bylo zastaveno u Dukelských hrdinů na parkovišti u Muzea. Žalobce předložil doklady, proběhla lustrace, negativní test na alkohol a drogy. Žalobce nechtěl na místě přestupek řešit, nijak se k přestupku nevyjadřoval a žádal oznámení ke správnímu orgánu.

K dotazu oprávněné úřední osoby nstržm. P. sdělil, že si stojí za vyjádřením uvedeným v oznámení přestupku a úředním záznamu. Žalobce držícího při řízení telefonní přístroj uviděl, když kolem nich projížděl, a to na křižovatce ulic Sovadinova a U Póny. K rozhledovým podmínkám uvedl, že byly dobré, nic jim ve výhledu nebránilo, seděli ve vozidle, přičemž přestupek viděli na vzdálenosti 4 až 5 metrů. Žalobce byl dle nstržm. P. ve vozidle sám. Dále ve věci vypovídal zasahující policista nstržm. M.. Svědek uvedl, že dne 25.03.2016 měli s kolegou P. hlídkový dozor v Břeclavi a kolem 10:00 hod stáli na křižovatce ulic Sovadinova a U Póny na parkovišti vedle AVE. Jejich vozidlo bylo natočeno kolmo předkem vozidla směrem k ulici Sovadinova. Po chvíli uviděli muže řídícího vozidlo O. bílé barvy, který držel v levé ruce při řízení telefonní přístroj. Řidiče proto zastavili na ulici Sovadinova a Dukelských hrdinů a kontrola proběhla na parkovišti u Muzea. Policisté provedli test na drogy a alkohol s negativním výsledkem. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, a tudíž mu bylo sděleno, že přestupek bude oznámen správnímu orgánu. Dále se přestupce nechtěl vyjadřovat. K dotazu oprávněné úřední osoby nstržm. M. uvedl, že žalobce byl mužem ztotožněným na místě přestupku. Spáchání přestupku svědek viděl, neboť vozidlo projíždělo přímo naproti jejich vozidla směrem do centra. Při pozorování přestupku seděli policisté ve vozidle, slunce je neoslňovalo, výhledové podmínky byly dobré a nic jim ve výhledu nebránilo. Spáchání přestupku viděli na vzdálenost cca 5 metrů, tedy délku chodníku a jízdního pruhu. Dle nstržm. M. byl žalobce ve vozidle sám.

Podle úředního záznamu ze dne 29.11.2016, č.j. MUBR 85641/2016/IR, nahlížel téhož dne zvolený zmocněnec žalobce do správního spisu.

Dne 29.11.2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, ve kterém tento mj. uvedl, že svědecké výpovědi policistů posoudil jako věrohodné, logické a bez významných rozporů. Při hodnocení svědeckých výpovědí vycházel ze skutečnosti, že policista nemá na věci a jejím výsledku zájem, neboť vykonává služební povinnost. Nepatrné odlišnosti ve výpovědích správní orgán I. stupně přisoudil delšímu časovému odstupu od doby spáchání přestupku. Po volném zhodnocení důkazů proto dospěl k závěru, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Žalobce přitom věděl, že nesmí při řízení vozidla držet v ruce mobilní telefon, přesto jej v ruce držel a telefonoval. Věděl tedy, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Jednání žalobce přitom ohrožovalo bezpečnost účastníků silničního provozu. Při stanovení sankce správní orgán I. stupně zohlednil skutečnost, že nebyla způsobena újma na zdraví či škoda na majetku. Jednání žalobce ani nemělo škodlivý následek. Zohlednil i skutečnost, že žalobce se dle evidenční karty řidiče za poslední tři roky nedopustil stejného přestupku opakovaně. Proto mu byla uložena pokuta při samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Podle úředního záznamu ze dne 19.12.2016, č.j. MUBR 90213/2016/IR, nahlížel téhož dne žalobce do správního spisu.

Dne 19.12.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím e-mailu od zmocněnce žalobce blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dne 21.12.2016 bylo doplněno uznávaným elektronickým podpisem s tím, že bude v zákonné lhůtě doplněno.

Usnesením ze dne 28.12.2016, č.j. MUBR 91983/2016/IR, byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyzván k doplnění odvolání o odvolací důvody, a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení usnesení. Toto usnesení bylo jeho zmocněnci doručeno dne 30.12.2016.

Žalovaný pak shodně se správním orgánem I. stupně považoval svědecké výpovědi policistů za důvěryhodné. Svědeckou výpověď podali jako úřední osoby bez jakéhokoli vztahu k žalobci. Rovněž měl na základě provedených důkazů spáchání přestupku za spolehlivě prokázané. Sankci uloženou správním orgánem I. stupně označil za správnou co do druhu sankce a její výše.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů v tomto směru se nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepřené oznámením o přestupku), na straně

druhé tvrzení žalobce uvedené v podané žalobě. V řízení před správním orgánem I. stupně zůstal žalobce nečinný a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce stížní námitky nespécifikoval, neboť se jednalo o blanketní a dále nedoplněné odvolání.

K námitkám týkajícím se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Konkrétně poukazoval na skutečnost, že výrok správních rozhodnutí byl postaven pouze na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, které však nebyly dostatečně průkazné a naopak byly vzájemně rozporné, když ve správním spise nebyly obsaženy žádné jiné důkazy prokazující vinu žalobce.

Soud k tomu uvádí, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět

(v souladu s nálezem ÚS ze dne 30.05.2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

V přestupkovém řízení je poté správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).

Jak vyplývá ze správního spisu a dále i z žaloby, žalobce zpochybnil závěry správních orgánů až v podané žalobě. Uvedené námitky nepochybně mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, případně před žalovaným (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana (...) jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60). V posuzované věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání, avšak pokud uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru. Žalobce si zřejmě neuvedomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamena, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí *„nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.03.2007, č.j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91). Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že byly-li podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny postačující k vydání rozhodnutí, že se jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v držení hovorového či jiného záznamového zařízení při řízení motorového vozidla, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci.

Pro rozhodnutí o žalobních námitkách proti závěrům správních orgánů, bylo proto nutné posoudit i právní otázku, zda je soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který o ní rozhodl usnesením ze dne 02.05.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, tak, že:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamena, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav

a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nabrzdovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

Soud k věci uvádí, že žalobce svou argumentací, jež uplatnil až v podané žalobě, nevnesl do závěrů správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Veškerá v žalobě uplatněná tvrzení jsou zcela obecného a nekonkrétního charakteru. Žalobce ke svým tvrzením nenabídl ani žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v posuzovaném případě nenastala, a to mj. z důvodu, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení nečinný.

Správní orgány při posouzení věci vycházely i z úředních záznamů. K tomu soud odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008–115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že

pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, neboť při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Žalobce namítal nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich rozpornosti a nedostatečné průkaznosti. Soud k věci uvádí, že se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo). Vyjma zasahujících policistů pak neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezuhonných“ osob konkrétně neoznačil). Soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem a na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil (svá tvrzení však nijak argumentačně ani důkazně nepodpořil). Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“*

V posuzovaném případě soud souhlasí se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Dle názoru soudu, aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzované věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti

(viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Žalobce žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli takto na svých výpovědích ovlivňováni a ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, či by snad v průběhu kontroly projeвили jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v posuzovaném případě správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Žalobce dovozoval nevěrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů zejména z jejich obecně konstatované rozpornosti a neprůkaznosti. Konkrétně však neuvedl, v čem shledal rozpory, a z jakého důvodu tedy

svědecké výpovědi zasahujících policistů nejsou dostatečným důkazem k prokázání jeho viny. Soud však z obsahu správního spisu (resp. ze svědeckých výpovědí zaznamenaných v protokolu o konání ústního jednání) nezjistil jakékoliv rozpory, které by mezi výpověďmi zasahujících policistů měly existovat. Oba zasahující policisté se shodli na místě, ze kterého byl vytýkaný přestupek žalobce upozorován, na typu i barvě jeho vozidla, na poloze vozidla v okamžiku spáchání přestupku, na ruce, ve které měl držet telefonní zařízení. Shodli se i na místě a okolnostech zastavení vozidla žalobce a projednávání spáchání přestupku na místě samém. Ani soud nezjistil žádné rozpory ve výpovědích zasahujících policistů, které by snad mohly být způsobeny dlouhou časovou prodlevou mezi spácháním přestupku a podáním svědecké výpovědi. Lze tedy konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Nadto za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po téměř osmi měsících od spáchání přestupku, by bylo možné i případné drobné odchylky pochopit. Nelze totiž mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně taková situace v nyní posuzované věci nenastala, neboť svědecké výpovědi zasahujících policistů byly prakticky totožné, zcela konzistentní a souladné. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč tvrdit, že za vytýkaného jednání nedopustil. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Nicméně lze poznamenat, že žalobce žádné takové konkrétní vyjádření ve věci doposud neučinil a v podané žalobě pouze zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z vlastní iniciativy však nenabídl zdejšímu soudu, jakož ani správním orgánům v předcházejícím řízení, žádnou vlastní verzi skutkového děje. Naopak zůstal stran takového tvrzení i jeho případného prokazování zcela nečinný.

Za zcela neopodstatněné považuje soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Správní orgány nebyly povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů. Obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce jemu vytýkaného přestupkového jednání dopustil. Nevznikly proto žádné pochybnosti o skutkovém stavu, a tudíž nebylo nezbytné provádět podrobnější dokazování. Soud v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci,*

avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dle soudu je přitom poněkud zavádějící tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně položil zasahujícím policistům návodnou otázku, když se dotazoval, zda si stojí za svým vyjádřením uvedeným v oznámení o přestupku a úředním záznamu v dané věci. Soud totiž nepřehlédl, že oba zasahující policisté dle protokolu o ústním jednání nejprve samostatně a bez jakéhokoliv zásahu správního orgánu I. stupně popsali jimi vnímané okolnosti spáchání přestupku žalobcem, které se (jak soud ověřil z obsahu správního spisu) v podstatných rysech shodovaly s obsahem oznámení o přestupku a úředního záznamu ve věci přestupku. Pouze nstržm. P. byla po jeho výpovědi položena správním orgánem I. stupně otázka, zda si stojí za svým vyjádřením uvedeným ve výše specifikovaných dokumentech, načež tento odpověděl, že ano. Zpochybňovanou otázku tedy nelze za daných okolností hodnotit jako návodnou. Byla totiž svědkovi položena až po samostatné výpovědi a popisu situace. Svědecká výpověď nadto zcela odpovídala skutečností zaznamenaným v oznámení o přestupku a úředním záznamu v dané věci. Lze naopak uzavřít, že položený dotaz správního orgánu I. stupně byl prakticky zbytečný, pokud svědek netvrdil odlišně ničeho z toho, co již bylo zaznamenáno v oznámení o přestupku a úředním záznamu.

Pokud tedy jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce, která se jeví jako krajně nevěrohodná a účelová. V tomto směru je třeba přihlédnout i k oznámení přestupku a k úřednímu záznamu, podle kterých žalobce proti vytýkanému přestupku nenamítal, načež i v dalším průběhu správního řízení zůstal zcela nečinný a nepředložil správnímu orgánu (jakož ani zdejšímu soudu) žádnou vlastní verzi skutkového děje, která by vyvracela verzi uvedenou zasahujícími policisty. Žalobce sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v levé ruce mobilní telefon, na místě samém nikterak nezpochybňoval. Ani ve správním řízení pak neučinil žádnou aktivitu stran vyvrácení verze předložené správním orgánům policisty.

I dle názoru soudu žalobce držel při jízdě v levé ruce telefonní přístroj, přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat. S ohledem na zaparkování služebního vozidla mohli vnímat celou situaci bez nutnosti sledovat zároveň provoz a věnovat se řízení, přičemž výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel a postavení vozidel, ze kterého žalobce viděli. Bylo dobré i počasí.

Soud tedy výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil jako zcela nedůvodné. Soud je přitom přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem

ozřejměn již v řízení před správními orgány. Lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015–47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti, se jeví věrohodná. Žalobce sám ani tuto verzi nikterak důvodně nezpochybnil a nepředestřel soudu jinou a uvěřitelnou verzi skutkového děje. Ve správním řízení zůstal zcela nečinný a v řízení před zdejším soudem poté zcela nekonkrétně zpochybnil zjištění skutkového stavu. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.

K neuvedení bodového postihu do výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že sice ustanovení § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně ustanovení § 11 odst. 1 zákona o přestupcích taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit tyto sankce: a) napomenutí, b) pokutu, c) zákaz činnosti, d) propadnutí věci, e) zákaz pobytu. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26.10.2015, č.j. 6 As 114/2014-69, že bodový postih je trestem. Dle názoru soudu však nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci *sui generis*, která nastává *ex lege* v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Dále soud připomíná ustanovení § 123b odst. 1 silničního zákona, dle něhož řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za

který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným

do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Přidělování bodů tak ani nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícího o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, jež provádí zápis do registru řidičů, má k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.08.2012, č.j. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v kompetenci správního orgánu I. stupně (resp. žalovaného), nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku byly žalobci uděleny body, z povahy věci tak nelze tyto body obsáhnout taktéž ve výroku prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán I. stupně nepochybil, když neuvedl ve výroku svého rozhodnutí bodový postih žalobce. Podle platné právní úpravy tedy není obsahem rozhodnutí o přestupku stanovení počtu bodů v registru řidičů, neboť toto je předmětem zcela jiného řízení, nikoli řízení přestupkového. Bodový postih, či možnost domáhat se změny zápisu počtu bodů v registru řidičů, je otázkou zcela jiného řízení, tj. řízení o námitkách ve smyslu ustanovení § 123f silničního zákona.

Pokud pak žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezezbytku aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.12.2016, č.j. 7 As 179/2016-37). I tuto žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.